ZĎAS

PŘEDSTAVUJEME PROFESE

Ocelárna – primární metalurgie

Profese taviče je práce pro skutečné chlapy. Na fotografii je zachycen pan Jiří Nekovář, kterému pomáhá první pomocník taviče.

Výroba tekuté oceli na Ocelárně ŽĎAS, a.s. představuje pracoviště vybavené moderním zařízením a využívající špičkové technologie dnes již tradičního řemesla. Tekutá ocel v ročním objemu 35 tisíc tun se rozlévá do žil našich největších odběratelů, volné kovárny, dodávaná v ocelových ingotech, formovny, odlitá do tvarově složitých forem a externím odběratelům v typech kruhových, čtvercových a polygonálních ingotů řady různých hmotností.

Profesionalita a odborná znalost i zkušenost všech zaměstnanců Ocelárny nám umožnuje vyrábět oceli nejen běžných jakostí a vlastností. Snadno si chlapi poradí i se speciálními slitinami s vysokým obsahem legujících prvků a dokáží zajistit vysokou přesnost legování a čistotu vyráběné oceli. Součinnost jednotlivých pracovišť a lidí zastávajících na daných pracovištích náležité profese je naprosto nezbytným předpokladem pro dobré fungování celé ocelárny. Potřebný je odpovědný přístup od všech pracovníků přes přípravu vsázky, jeřábníky, osádky elektrických obloukových pecí, obsluhu rafinačních pánví až po specialisty na zařízení sekundární metalurgie. Směnoví a licí mistři pak s vysokou mírou osobního entuziasmu i trpělivosti řídí a ladí fungování celého týmu Ocelárny. V našem novém seriálu se čtenářům Žáru pokusíme postupně představit jednotlivé profese a přiblížit rozsah odpovědnosti a náročnosti práce lidí v týmu Ocelárny.

Pan Petr Vtípil pracuje na ocelárně už dvacet let. Než se dostal k samostatné práci taviče operátora, prošel postupně pozicemi druhého a prvního pomocníka.

V první části seriálu se budeme věnovat profesím v primární metalurgii. V příštím čísle firemních novin vás blíže seznámíme s profesemi prvního a druhého pomocníka taviče.

Osádka obloukové pece v počtu tří lidí, předáka – taviče a 1. a 2. pomocníka, obsluhuje zařízení pece a řídí technologii jak při procesu tavení vsázky, tak zejména po roztavení vsázky, kdy se do tekuté oceli přidávají struskotvorné přísady, feroslitiny a dmýchá se plynný kyslík pro zajištění požadovaných metalurgických procesů.

Tavič je plně odpovědný za průběh výrobního procesu a sám rozhoduje například o příkonu elektrické a chemické energie (spotřeba na tavbu je cca 15.000 kWh, což odpovídá roční spotřebě elektrické energie pěti domácností), dále o teplotě taveniny, množství legujících a struskových přísad i o pořadí v jakém jsou do taveniny přidávány. Kromě toho řídí práci prvního i druhého pomocníka. Práce taviče přímo ovlivňuje spotřebu elektrické energie, dobu tavby, využití přísad a propal vsázky, správnost jeho rozhodnutí, daná jeho osobními zkušenostmi a znalostmi, ve svém důsledku zásadně určuje skutečné náklady na tekutý kov. Je to tedy práce opravdu zodpovědná. Petr Vtípil, který na ocelárně pracuje už dvacet let, se pět let učil této profesi, než ji mohl samostatně vykonávat. „Začínal jsem jako druhý a první pomocník, což je standardní postup, musel jsem také absolvovat kurz tavičů," popisuje začátky své profesní dráhy pan Vtípil. „Práce je to samozřejmě náročná, jedeme na třísměnný provoz a teplota v peci se pohybuje kolem 1600 °C, v létě je v našem pracovním prostoru kolem 50 až 60 °C. Kabiny ale máme klimatizované a dostáváme ochranné nápoje. Každé dva roky máme navíc nárok na týdenní rekondiční pobyt v hotelu Svratka," doplnil pan Vtípil. Dalším tavičem, se kterým si redakce na ocelárně povídala, je Jiří Nekovář, který zde pracuje už čtrnáct let. „I když je práce taviče náročná, baví mě a jsem tady rád, a to i díky dobrému kolektivu spolupracovníků. Zaučení mi trvalo asi dva roky, ale jsou i takoví, kterým stačí kratší doba, když je potřeba. Záleží na tom, jak je kdo šikovný. Každopádně je to práce pro opravdové chlapy", zhodnotil svoji profesi pan Nekovář.